Laste wanematele maanitsuseks.

Et ebausku weel praegu küllalt rahwa hulkas on, ka kaardimooriſid, käewaatajaid ja muid „sortsilasi“ (nõiasid), kes tüdrukuid meeste meelest armsaks teewad, tulewaid asju ette kuulutawad ja weel mitu muud tempu tegewad, mis ristiinimesele ei sünni teha ega uskuda. Seekord tahan üksi laste wanematele mõne maanitsuse sõna ütelda, et nad mitte nii ebausklikud ei peaks olema, „sortsilaste“ (nõiade) juttu kuulma, mis muud pole, kui pettus ja kahjutegewus. — Olgu üteldud: kui Jumal mõne wanematelle noort sugu on annud, ja olgu selle lapsele küll terwed liikmed, ja kui tema korra karjatab, ehk köhunäpistamist tunneb ja palju karjub, ehk kui laps ennast liigutab, silmi keerab ja sirutab, seda mõõda, kuda lapse tugewus on; sest temale on ju hing sees, ja kõik mis elab, see liigutab ennast, igaüks oma jõuudu mõõda.

Tuleb nüüd mõni naabre eit last waatama, siis on nende hulkas ka neid, kes kohe ära nägewad, et lapsel wiga juures on; päriwad ka järeje, mis looma ema, käima peal olles näinud; mõnele on ka juba see hea tundmine ehk pettuse wiis, et kohe ütleb, mis wiga lapsel on: kas ussi-, kana-, koera-, kassi-, hundi-, karu-, rebase- wõi jänesewiga, ja kes teab, mis wigad weel on. Aga see on selge, et seda wiga, mis niisugune petis ütleb, see wiga ka lapsel peab olema, ja selle karwade ehk luudega piab laps ka suitsetatud saama. On see ebause töö tehtud, siis ütlewad wanemad ja wõerad, et laps paremaks saanud ja temale jälle „inimese nägu“ juures on, et ta küll ühte ja sedasama moodi on, kui sündis.

Mõtelge siis nüüd armsad lasteemad, et need inimesed, kes niisugust asja räägiwad ja suitsetamise nõuu annawad, need kõige pahemad inimesed ilma peal on! — Mõtelge, oh emad! Kui Jumal teile terwe lapse on kinkinud, kas siis üks „wana sortsimoor“ teda peab üle po-

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1890, lk. 32